

Владика Фотије: Тајне промисла Божјег не можемо докучити

Саслуживали су протојереј-ставрофор Миладин Вуковић, архијерејски намесник теслићки; протојереј-ставрофор Недељко Пришић, умировљени парох растушки; као и протођакони Немања Спасојевић и Лазар Илић. Беседио је владика Фотије:

- Кад сам ових дана правио распоред где треба да служим, а имао сам потребу да дођем у бању Врућицу неколико дана, није било дилеме да одаберем Чечаву јер је то, како кажу, Мала Србија. Овај крај заиста бије глас да је народ овде добар, побожан, православан, да се држи своје традиције, да је честит и да то није од јуче. Данас смо чули из светог Јеванђеља како Господ Исус Христос исцељује жену која је боловала осамнаест година, била је згрчена. Вероватно су лекари тога доба говорили да има неку болест костију или већ како се то тумачи, међутим њу је био свезао Сатана. На један чудесан начин била је под влашћу демона који ју је савио према земљи. Та жена је осамнаест година трпила и носила свој крст док се није са Господом срела да је Он исцели. Има многих других прича у Јеванђељу које слично

говоре. Један човек је тридесет осам година боловао док се у Бањи Витезди није исцелио и многи други примери. Можемо да се питамо зашто је било потребно да та жена буде толико дуго болесна или сатаном свезана. То су божанске мере које ми људи не можемо разумети. То је божански промисао који ми људи не можемо докучити. У сваком случају велика је мука коју је та жена претрпила. Она је била остављена од својих ближњих. Презрена и све што иде уз болест. Од најрођенијих напуштена. Кад год је неко старији болестан ставе га у дом па нека се неко други бави са њим, а не знамо да ли ћу сутра ја бити тај који ће бити болестан и требаће ми помоћ млађих, мојих пријатеља или чак родитеља. Кад се испунила мера њеног страдања тада је она добила највећу утеху, а то је да пред њом стоји сам Господ Христос и исцељује је. Као што је случај са слепим људима који се помињу у Јеванђељу, прво што су угледали, кад су прогледали, је Господ Христос пред њима који их исцељује. Ми који видимо читав живот, имамо тај телесни вид, да ли ћемо икада видети Христа својим очима. Најчешће нећемо. А ти људи су поред су таквог трпљења и страдања били удостојени таквог благослова. Бог није био неправедан према њима, само постоји посебна промисао зашто је то тако и како је то за њих најспасоносније. То су тајне промисла Божијег и ми људи то не можемо докучити. Испричао бих вам једно житије, данашње. Житије Јакова Персијанца који је отишао у Персију и служио код богатог господара. Тамо је принео неку паганску жртву и знајући и незнајући. Бацао се неки тамјан на жртве и он је то учинио да би се приближио домаћину и служио код њега. Међутим кад су то чули његови родитељи из Грчке они су га се одрекли. Он се тада покаје и тај господар и локални владар нареде да он буде погубљен. Тај Јаков је страдао на начин да му је сечен прст по прст, рука по рука, све делови тела до главе док није и она одсечена. Такво мучеништво је за Цркву и Христа претрпео тај млади човек, Јаков Персијанац, и ми га данас празнујемо. Његово тело је после тога страдања мирисало као мирис кипариса, тако је дивно мирисало. То су мученици за веру. Било је и у нашем народу мученика и страдалника. И у Другом свјетском рату, и у рату '90-их. Ми смо канонизовали наше мученике Епархије зворничко-тузланске. Имамо посебно и влајићке, добојске, рожањске и све друге мученике које празнујемо под тим празником. Црква не заборавља страдање народа и кроз канонизацију их чини светима. Чини да их сликамо на иконама у нашим црквама и да се угледамо на њих и на њихов живот. Њихова жртва није заборављена.

Они су пример и за нас овог данашњег дана да свим будемо заједно и да се историји поучавамо, јер историја је учитељица живота и имамо пуно тога из историје доброг да научимо и много тога врлинског да научимо. Данас младе

генерације могу много тога да науче, али нажалост злого, пролазнога и онога што је погубно за душу и тело. Зато морамо сви заједно, и Црква и родитељи и све друге институције Републике Српске, да се боримо да сачувамо нашу децу. Мени је неки дан дошла госпођа из Бијељине која је предсједница Удружења за очување породице и деце и донела је документе у којима се јасно види да Влада, тј. надлежно министарство уводи мало по мало елементе родне теорије у образовни систем Републике Српске. Чули сте за ту родну теорију, то је једноставно трансхуманизам где особе могу да мењају своје личности и да мењају свој пол. Долази до једног потпуног смућења и хаоса у образовању и у личности. То удружење је писало надлежном министарству и нису добили никакав одговор. Сада траже да се и Црква укључи да би били јачи, јер знају да и Црква на то негодује. Црква учи да је Бог створио човека, и ако је Петру дао Бог да је Петар и да је мушко не може бити ништа друго, и Марији ако је дао да буде женско не може ништа да буде него женско. Они који хоће да експериментишу и од људи праве играчке то Црква не благосиља. Али са друге стране тешко је стање јер људи који су на кључним местима седе и примају те захтеве а можда нису уопште информисани о томе. Можда, кажу, морају сви тако као пут у Европску унију. Не знају да то уствари не морају прихватити. Ми ћемо се једнога тренутка само наћи у чуду кад видимо да смо то заправо прихватили и да живимо као они што већ сада тако на Западу живе. Народ се неће ни питати. Један закон је усвојен 1. септембра ове године, један у новембру. Значи читаво лето је прошло и није било јавне расправе о том закону и донешен је, а ко зна каквих све других ће бити. А када је закон донешен онда је већ проблем, јер ако ти не поступаш по закону ти си престпуник закона. А постоје још неки закони који су антихришћански, против вере, против Цркве, против Православља и ми то наравно не можемо прихватити. Али питање је како може да прихвати неко кога је народ делегирао на ту функцију? То је феномен, како је то могуће. Разумете? Да га православни народ бира на изборима и да он после тога ради супротно том народу, против тог народа. Како је могуће то? Нама то није јасно, али има можда људи којима је то јасније, па ћемо да питамо. У сваком случају лепо нам је овде бити и увек ћемо радо долазити овде у Чечаву да се Богу молимо и да ову светињу чувамо и да охрабрујемо народ да остаје овде на овим просторима и да овај крај напредује. Надамо се и да у Теслићу добијемо једну величанствену Светосавску салу, а и у другим местима и да нас све то одржи и сачува у нашем предању и Православљу у векове.